

MATI

FRANCE BEVK

1.

Natakarica Tilda Orešec: devetnajstletni, blede obraz, oči, ki so blestele skozi polzaprte veke, kot da preiščujejo nekaj daljnega, tajnega.

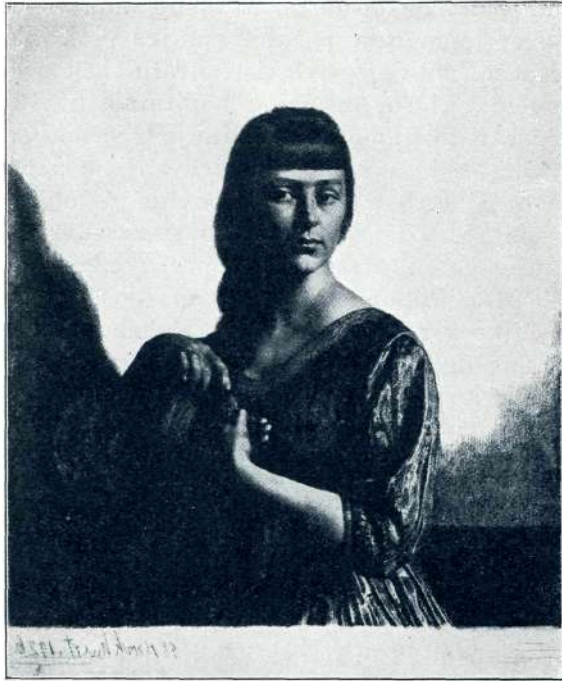
Pivska soba je bila že prazna. Le v kotu sta šepetaje govorila dva stara uradnika, ki se nikoli ne odpravita pred policijsko uro domov. Po mrzlem in šumnem sejmskem dnevu je bil trg prazen. Hiše so dremale v pijani omotici; nad hišami nekje je udarila cerkvena ura in odjeknila tako rezko, kot da se je nekaj jeklenega odlomilo in padlo na tla.

Tilda se je ozrla na uro. Enajsta je že. Gostje so bili že odšli v sobe, hiša spi. Le iz kuhinje se je slišal ropot, zamolke besede so udarjale čez vežo.

Uradnika sta se dvignila, pogledala vsak na svojo uro, oblekla svršnike in odšla. Ostala je sama. Skozi okno so se slišale besede in koraki odhajajočih. Na steni je z enakomernimi vzdihmi ječala ura. Tilda se je znova ozrla nanjo. Pri tem ji je prišla ničnostna misel, ki se pogosto poraja še na smrt obsojenim in se vsa njihova duševna pozornost obesi nanje: »Treba jo bo namazati.« In je mislila natančno, kako se to delo dovrši. Predstavljala si je, kako bo ura tekla z neslišnimi gibi in si je šepnila še enkrat: »Treba jo bo namazati.«

Kakor da hoče svojo dušo odvrniti od bolečine, da se spočije. Bila je zadnji čas tako plašna, razrvana, preganjana, da se niti za trenutek ni mogla odpočiti. Nahajala se je v neprestani upehanosti, kakor človek, ki je pribežal po visokih stopnicah in ne more priti do mirnega dihanja. Obkoljena od vseh strani, zapletena ko muha v pajčevino, ni vedela, kam naj se skrije, kako naj se izmota. Čutila je omotico v glavi, kakor da stoji nad prepadom.

Ko je bila še majhna, se je iz trme večkrat vrgla na tla, tolkla z nogami; iz ihte ji je zaprlo sapo, da so mislili, da bo umrla. Če je na to le pomislila, jo je bilo groza. Tudi zdaj ji je pogosto prišlo tako, da bi se vrgla na tla in otepala okoli sebe, grizla... Toda sram jo je. Le zvečer, ko je sama, je nekaterekrat obrnila glavo v bla-

GERALD L. BROCKHURST: KITA

zine, jokala v suhem joku in grizla posteljno odejo. Tudi tega jo je ob spominu sram, dasi je po slednjem joku občutila olajšanje.

»Tilda! Tilda!«

Iz kuhinje je prišel rezek glas in umrl v veži. Nato je bilo vse tiho. Tilda se je zgnila, v žepu ji je zašumel papir. Spomnila se je na pismo, ki ga je tega dne prejela. Imela je polne roke dela, toliko da ga je utegnila preleteti z očmi. Ni se spominjala vseh besed, le to je vedela, da ji piše Dolfi, blede Dolfi. En sam stavek je ujela in ga ohranila v spominu. »Ali znaš res ljubiti?«

Od tedaj, ko so ji od pečenk mastni in po vinu vonjajoči gostje začeli govoriti o ljubezni, se je več nego tisočkrat zastavila to vprašanje. V samotni večera je imela jasen odgovor pred seboj. Na njeni omarici je ležal roman, ki ga je že v tretje brala, nekatere prizore tudi desetkrat. Z okračenimi črkami, v lepih besedah je bilo določno povedano, kaj je ljubezen, a tako, da tega ponoviti ni mogoče. Tista sladkost, ki je obenem trpljenje, bridkost, ki je hkratu veselje. Med smehom se je jokala. In si je mislila, da je junakinja romana ona, a junak on, tisti, ki ga ne pozna, a se ji približuje iz daljnih sanj nekje. Tako je sanjala o